

Mishnah Menahot, chapter 13

משנה מנחות פרק יג

(1) [If a man said,] “I take upon myself to bring a tenth [of flour as a meal-offering],” he must bring one [tenth]; if “tenths,” he must bring two [tenths]. [If he said,] “I specified [a certain number of tenths], but I do not remember what number I specified,” he must bring sixty tenths [for this is the maximum size of the meal-offering of an individual; and therefore, even if that which he promised was less it

א הרי עלי עשרון, יביא אָהַד. עֶשְׂרֹנִים, יביא שְׁנַיִם. פְּרֻשְׁתִּי וְאֵינִי יוֹדֵעַ מַה פְּרֻשְׁתִּי, יביא שְׁשִׁים עֶשְׂרֹן. הָרִי עָלַי מִנְחָה, יביא אִיזוֹ שִׁירְצָה. רַבִּי יְהוּדָה אֹמֵר, יביא מִנְחַת הַסֶּלֶת שֶׁהִיא מִיְחָדָת שֶׁבְּמִנְחֹת: ב מִנְחָה, מִן הַמִּנְחֹת, הַמִּנְחָה, יביא אַחַת. מִנְחֹת, מִן הַמִּנְחֹת, יביא שְׁתַּיִם. פְּרֻשְׁתִּי וְאֵינִי יוֹדֵעַ מַה פְּרֻשְׁתִּי, יביא חֲמֵשֶׁת. פְּרֻשְׁתִּי מִנְחָה שֶׁל עֶשְׂרֹנִים וְאֵינִי יוֹדֵעַ מַה פְּרֻשְׁתִּי יביא מִנְחָה שֶׁל שְׁשִׁים עֶשְׂרֹן. רַבִּי אֹמֵר, יביא מִנְחֹת שֶׁל עֶשְׂרֹנִים

does not matter, for when bringing the sixty he should stipulate, that which is over and above the amount I promised, shall be reckoned as a freewill meal-offering]. [If he said,] “I take upon myself to bring a meal-offering,” he may bring whichever [of the five varieties of meal-offerings described in Leviticus 2] he chooses. Rabbi Yehudah says: He must bring a meal-offering of fine flour, for that is the principal meal-offering.

(2) [If he said,] “a meal-offering” or “a kind of meal-offering,” he must bring one [of any kind]; if [he said,] “meal-offerings” or “a kind of meal-offerings,” he must bring two [of any one kind]; [if he said,] “I specified [a certain kind], but I do not remember which kind I specified,” he must bring the five kinds; [if he said,] “I specified a meal-offering of [a certain number of] tenths [to be brought in one vessel] but I do not remember which number I specified,” he must bring sixty tenths. But Rebbi says: He must bring meal-offerings [of every number] of tenths

רבנו עובדיה מברטנורא

א הרי עלי עשרון פירשתי. כמה עשרונים אביא, ואיני יודע כמה אמרתי: יביא ששים עשרונים. דאי בציר מהכי נדר לא איכפת ליה דמתנה ואומר מה שפירשתי יהא לנדר והשאר יהא לנדבה. ובטפי מהכי ליכא לספוקי, דאין מנחה אחת יתירה מששים עשרון: הרי עלי מנחה. האומר הרי עלי מנחה סתם: יביא איזו שירצה. מחמש מנחות: מיוחדת. שנקראת מנחה סתם ואין לה שם לווי. וכל שאר מנחות יש להם שם לווי, מנחת מחבת, מנחת מרחשת, מנחת מאפה. ואין הלכה כר' יהודה: ב מנחה או מין המנחה. האומר הרי עלי מנחה, או מין מנחה: יביא אחת. מן המנחות האמורות בפרשה: מנחות עלי, או שאומר מין מנחות עלי, יביא שתי מנחות ממין אחד: פירשתי. מיני מנחות שאביא. ואיני יודע כמה מינים הם שנדרתי להביא: מביא חמשתן. מנחת סולת, מנחת מרחשת, מנחת מחבת, מנחת מאפה תנור והיא באה שני מינים, חלות ורקיקין: פירשתי מנחה של עשרונים בכלי אחד, ואיני יודע כמה עשרונים קבעתי בה: יביא ששים עשרון. דטפי מהכי ליכא

from one to sixty. [Since he had specified a certain number of tenths to be brought in one vessel, it would not fulfill his specification, according to Rebbi, were he to bring the maximum quantity (sixty tenths) in one vessel, for Rebbi is of the opinion that once a certain number of tenths have been determined for one vessel, that vessel

מֵאֶחָד וְעַד שְׁשִׁים: גַּ הָרִי עָלַי עֲצִים, לֹא יִפְחוֹת מִשְׁנֵי גְזִירִין. לְבוֹנָה, לֹא יִפְחוֹת מִקֶּמֶץ, חֲמִשָּׁה קֶמֶצִים הֵן, הָאוֹמֵר הָרִי עָלַי לְבוֹנָה, לֹא יִפְחוֹת מִקֶּמֶץ. הַמֵּתְנַדֵּב מִנְחָה, יָבִיא עֲמָה קֶמֶץ לְבוֹנָה. הַמַּעֲלָה אֶת הַקֶּמֶץ בַּחוּץ, חֵיב. וְשֵׁנִי בְּיֹכֵן טְעוּנִין שְׁנֵי קֶמֶצִים: ד הָרִי עָלַי זָהָב, לֹא יִפְחוֹת מִדִּינָר זָהָב. כֶּסֶף, לֹא יִפְחוֹת מִדִּינָר כֶּסֶף. נְחֹשֶׁת, לֹא יִפְחוֹת

may contain neither more nor less than the number specified. Accordingly, the only possible solution is to bring sixty meal-offerings, each containing a different number of tenths (i.e., the first vessel, one tenth, the second, two tenths, etc. [in total he brings 1,830 tenths]); in this way, he will certainly have brought the meal-offering he specified. The law does not follow Rebbi.]

(3) [If a man said,] “I take upon myself to offer [pieces of] wood,” he must bring not less than two [large] pieces. If [he said,] “... frankincense,” he must bring not less than a fist-full. The fist-full is specified in five cases: a) if a man said, “I take upon myself to bring frankincense,” he must bring not less than a fist-full; b) if he offered a meal-offering, he must bring a fist-full of frankincense with it; c) if a man offered up the fist-full outside [the Temple court] he is liable [to the penalty of *karet*]; d) and e) the two dishes [of frankincense that were set on the table with the showbread] require two fist-fulls.

(4) [If a man said,] “I take upon myself to offer gold [coin],” he must bring not less than a golden *dinar*; if [he said, “...] silver [coin],” he must bring not less than a silver *dinar*; if [he said, “...] copper,” he must bring not less than [the

רבנו עובדיה מברטנורא

לספוקי. ואי בציר מהכי נדר, לא איכפת לן דמתנה ואומר כמה שפירשתי יהא לנדרי והשאר יהא לנדבה: רבי אומר. כיון דאמר מנחה דמשמע חדא, אלמא בכלי אחד קבעה, ואם יביא ששים בכלי אחד, שמא בציר מהכי נדר והויא מנחה יתירה, דאית ליה לרבי דקביעותא דמנא מלתא היא, הלכך יביא ששים מנחות מאחת ועד ששים, חדא של עשרון אחד וחדא של שנים, וחדא של שלשה, וחדא של ארבעה, עד ששים, שנמצא מביא בין הכל אלף שמונה מאות ושלושים עשרון, דודאי חדא מנייהו נדר, ואינך נדבה. ואין הלכה כרבי: ג לא יפחות משני גזירין. שתי בקעיות גדולות. דמיעוט עצים שנים: המעלה את הקומץ בחוץ חייב. כרת. דהעלאה היא. ובהאי כללא הוי נמי המעלה קומץ בפנים דהקטרה מעליותא היא, הלכך חשיב חמשה קומצים ותו לא, ולא חשיב להאי דהמעלה קומץ בפנים לקומץ ששית: ושני בויכים. של לחם הפנים: ד לא יפחות מדינר זהב. והוא שיאמר

value of] a silver *me'ah*. [If he said,] “I specified [how much I would bring], but do not know what I specified,” he must bring so much until he says, “I certainly did not intend to give so much!”

(5) [If a man said,] “I take upon myself to offer wine,” he must bring not less than three *log* [this being the smallest

quantity of wine prescribed in the libations that accompanied the animal offering, namely, three *log* for a lamb]. If [he said, “...] oil,” he must bring not less than one *log* [the minimum quantity of oil prescribed for a meal-offering]; but Rebbi says: Not less than three *log* [this being the minimum prescribed in meal-offerings that are offered with the libations]. [If he said,] “I specified [how much I would offer], but I do not know what quantity is specified,” he must bring that quantity which is the most that is brought on any one day [i.e., the first day of Sukkot which was on a Sabbath, in which one hundred and forty *log* were brought].

(6) [If a man said,] “I take upon myself to offer a burnt-offering” [which must be a male animal], he must bring a lamb. [This is the least expensive animal that can be offered as a burnt-offering]. Rabbi Elazar ben Azariah says: [He may bring] a turtle-dove or a young pigeon. [If he said,] “I specified a beast of the herd [*bakar*], but I do not remember which I specified,” he must bring [both] a

רבנו עובדיה מברטנורא

מטבע של זהב. דאי לא, דלמא נסבא דדהבא קאמר, דהיינו חתיכה של זהב: נחושת לא יפחות ממעה כסף. שיביא נחושת ששוה מעה כסף: פירשתי. כך וכך זהב: ואיני יודע כמה פירשתי. יביא כל כך עד שידע בעצמו שמעולם לא נתכוין לכל כך: ה' הרי עלי יין. לנסכים: לא יפחות משלשה לוגין. שהן פחותים שבנסכים, רביעית ההין לכבש תלתא לוגין הוו. שההין שנים עשר לוגין: שמן לא יפחות מלוג. שהפחות שבמנחות, עשרון סולת, והיא טעונה לוג שמן רבי אומר שלשה לוגין. כפחות שבמנחת נסכים, עשרון לכבש בלול ברביעית ההין שמן. ואין הלכה כרבי: כיום המרובה. כיום טוב הראשון של חג הסוכות כשחל להיות בשבת. שאותו היום מרובה בנסכים לקרבנות של חובת היום מכל שאר ימות השנה. דהוו שלשה עשר פרים וארבעה עשר כבשים וארבעה מוספים, שנים מוסף דשבת ושנים מוסף דחג ואילים שנים ושעיר אחד, והנסכים הצריכים לכולם, מאה וארבעים לוג: ו' הרי עלי עולה יביא כבש: ר' אלעזר בן עזריה אומר או תור או בן יונה. באתריה דתנא קמא לא היו קורים עולה סתם אלא לעולת בהמה, ופחותה שבעולת בהמה הוא כבש, הלכך יביא כבש. ובאתריה דרבי אלעזר בן עזריה היו קורים עולה סתם גם לעולת

ממעה כסף. פירשתי ואיני יודע מה פירשתי, הוא מביא עד שייאמר לא לךך נתכונתי: ה' הרי עלי יין, לא יפחות משלשה לוגין. שמן, לא יפחות מלוג. רבי אומר, שלשה לוגין. פירשתי ואיני יודע מה פירשתי, יביא כיום המרובה: ו' הרי עלי עולה, יביא כבש. רבי אלעזר בן עזריה אומר, (או) תור או בן יונה. פירשתי מן הבקר ואיני יודע מה

bull and a bull-calf [the view of Rebbi; the *halachah* however is, he brings only the bull; the principle of "in two hundred, there is one hundred" is applied]. [If he said, "I specified] a beast of the cattle [*beheimah*], but I do not remember which I specified," he must bring a bull, a bull-calf, a ram, a male goat, a male kid, and a male lamb. [If he said,] "I specified [some kind of burnt-offering], but I do not remember which I specified," he must

פְּרִשְׁתִּי, יָבִיא פֶּרֶ וְעֶגְלָה. מִן הַבְּהֵמָה וְאֵינִי יוֹדֵעַ מָה פְּרִשְׁתִּי, יָבִיא פֶּרֶ וְעֶגְלָה אֵיל גְּדִי וְטֹלָה. פְּרִשְׁתִּי וְאֵינִי יוֹדֵעַ מָה פְּרִשְׁתִּי, מוֹסִיף עֲלֵיהֶם תּוֹר וּבֵן יוֹנָה: ז' הָרִי עָלַי תּוֹדָה, וּשְׁלָמִים, יָבִיא כֶּבֶשׂ. פְּרִשְׁתִּי מִן הַבֶּקָר וְאֵינִי יוֹדֵעַ מָה פְּרִשְׁתִּי, יָבִיא פֶּרֶ וּפְרָה עֶגְלָה וְעֶגְלָה. מִן הַבְּהֵמָה וְאֵינִי יוֹדֵעַ מָה פְּרִשְׁתִּי, יָבִיא פֶּרֶ וּפְרָה עֶגְלָה וְעֶגְלָה אֵיל וְרַחֵל גְּדִי וְגִדְיָה שְׁעִיר וּשְׁעִירָה טֹלָה וְטֹלָה: ח' הָרִי עָלַי שׁוֹר, יָבִיא הוּא וְנִסְכּוֹ בְּמִנְהָ. עֶגְלָה, יָבִיא הוּא וְנִסְכּוֹ פְּחִמֶשׁ. אֵיל, יָבִיא הוּא וְנִסְכּוֹ בְּשֵׁתִים. כֶּבֶשׂ,

add to these a turtle-dove and a young pigeon.

(7) [If a man said,] "I take upon myself to offer a thanksgiving-offering or a peace-offering [which may be either a male or female animal]," he must bring a lamb. [If he said,] "I specified a beast of the herd, but I do not remember which I specified," he must bring a bull and a cow, a bull-calf, and a heifer. [If he said, "I specified] a beast of the cattle, but I do not remember which I specified," he must bring a bull and a cow, a bull-calf and a heifer, a ram and a ewe, a male goat and a female goat, a male kid and a she-kid, a male lamb and a ewe. (8) [If a man said,] "I take upon myself to offer an ox," he must bring one with its libations to the value of a *maneh* [one *maneh* = 25 *se'ah*; one *sela* = 4 *dinar*. The prices mentioned for the various beasts are specified in the Oral Law]. If [he said, "...] a calf," he must bring one with its libations to the value of five *selaim*; if [he said, "...] a ram," he must bring one with its drink-offerings to the value

רבנו עובדיה מברטנורא

העוף, הלכך יביא תור או בן יונה. ומר כי אתרייה, ומר כי אתרייה: יביא פר ועגל. זכרים ולא נקבות, דעולה ליבא לספוקי אלא בזכרים. ומתניתין רבי היא דאמר לקמן המתנדב קטן והביא גדול לא יצא. אבל רבנן פליגי עליה ואמרי המתנדב קטן והביא גדול יצא, דיש בכלל מרובה מועט. והלכה כחכמים: פירשתי. אחד מקרבנות הבהמה: ואיני יודע מאיזה מהן פירשתי. יביא מכל מיני בהמה הזכרים גדולים וקטנים, דהיינו פר ועגל איל ושעיר וגדי וטלה: פירשתי. את המין. ואיני יודע מה פירשתי. אם מין הבהמה או מין העוף: ז' תודה ושלמים. תודה או שלמים: יביא כבש. פחות שבתורה ושלמים: יביא פר ופרה. דתודה ושלמים איבא לספוקי בזכרים ונקבות: ירחל. נקבה בת שתי שנים: גדי. בן שנה מן העזים: שעיר. עז בן שתי שנים: טלה. כבש בן שנתו: ח' יביא הוא ונסכיו במנה. כך נתפרש דינו בתורה שבעל פה, שיהא ערך השור עם נסכיו מנה: עגל יביא הוא ונסכיו בחמש

of two *selaim*. [If he said, "...] a lamb," he must bring one with its libations to the value of one *sela*. [If he said, "...] an ox valued at one *maneh*," he must bring one worth a *maneh*, aside from its libations; [if he said, "...] a calf valued at five *selaim*," he must bring one worth five *selaim*, aside from its libations; [if he said, "...] a ram valued at two *selaim*, he must bring one worth two *selaim*, aside from its libations; and [if he said, "...] a lamb valued at one *sela*," he must bring one worth one *sela*, aside from its libations. [If he said, "I take upon myself to offer] an ox valued at a *maneh*," and he brought two together worth a *maneh*, he has not fulfilled his obligation, even if one was worth a *maneh* less one *dinar*, and the other also was worth a *maneh* less one *dinar*. [If he said, "...] a black one," and he brought a white one, or "a white one," and he brought a black one, "a large one," and he brought a small one, he has not fulfilled his obligation. [If he said,] "a small one," and he brought a large one, he has fulfilled his obligation; but Rebbi says: He has not fulfilled his obligation

(see Mishnah 6, above).

(9) [If a man said,] "This ox shall be a burnt-offering," and it incurred a blemish [and consequently, it is no longer fit for sacrifice but rather, must be sold and another burnt-offering brought with the proceeds thereof], he may, if he so desires, bring two with the proceeds thereof. [If he said,] "These two oxen shall be a burnt-offering," and they incurred a blemish, he may, if he so desires, bring

רבנו עובדיה מברטנורא

סלעים: אמר הרי עלי שור במנה. יביאנו במנה חוץ מנסכיו שהרי כך קבעו: שור במנה והביא שנים במנה לא יצא. שהרי קבע שור במנה: קטן והביא גדול יצא. רבי אומר לא יצא. משום הכי תנא פלוגתא דרבי ורבנן הכא בסיפא, לפרושי דרישא לאו דברי הכל היא אלא רבי היא ולא רבנן. ואין הלכה כרבי: ט ונסתאב. שנפל בו מום. דבעל מום אקרי טמא, כדכתיב ואם כל בהמה טמאה אשר לא יקריבו ממנה קרבן לה, ובבעלי מומין שנפדו הכתוב מדבר, כדפרשין בפרקין דלעיל: אם רצה יביא בדמיו שנים. ולא דמי לרישא דאמרינן שור במנה והביא שנים במנה לא יצא. דהתם דאמר הרי עלי שור במנה חייב עד שיביאנו. אבל הכא בשור זה ונסתאב שאני, דכיון דאמר

יביא הוא ונסכיו בסלע. שור במנה, יביא במנה חוץ מנסכיו. עגל בחמש, יביא בחמש חוץ מנסכיו. איל בשתיים, יביא בשתיים חוץ מנסכיו. כבש בסלע, יביא בסלע חוץ מנסכיו. שור במנה והביא שנים במנה, לא יצא. אפלו זה במנה חסר דינר וזה במנה חסר דינר. שחור והביא לבן, לבן והביא שחור, גדול והביא קטן, לא יצא. קטן והביא גדול, יצא. רבי אומר, לא יצא: ט שור זה עולה, ונסתאב, אם רצה יביא בדמיו שנים. שני שורים אלו עולה, ונסתאבו, אם רצה יביא

one ox with the proceeds thereof; but Rebbi forbids it [in the first instance; if, however, he did bring two, even Rebbi agrees that it is valid]. [If he said,] “This ram shall be a burnt-offering,” and it incurred a blemish, he may, if he so desires, bring a lamb with the proceeds thereof. [If he said,] “This lamb shall be a burnt-offering,” and it incurred a

blemish, he may, if he so desires, bring a ram with the proceeds thereof; but Rebbi forbids it. If a man said, “One of my lambs shall be consecrated,” or “One of my oxen shall be consecrated,” and he had only two [lambs or two oxen], the larger one is consecrated [since we assume he meant the one of superior quality]. If he had three, the middle one [may also have been referred to, and is therefore] consecrated, [since it is of superior quality when compared to the smallest. Therefore, because of the doubt, he waits until the middle one becomes unfit for sacrifice and redeems it on the larger one and then brings the larger one. In this way, all possibilities are taken into account. If, in fact, he had meant the middle ox, it is now unfit and may be substituted with the large ox; and if he had meant the large ox, he is now fulfilling his word.] [If he said] “I specified one, but I do not remember which it was I specified,” or [if he said], “My father told me [before he died that he had specified one], but I do not know which it is,” the largest one among them must be consecrated [where one specifies and doesn't remember, it is assumed he meant the largest].

רבנו עובדיה מברטנורא

שור זה אקריב עולה, ונסתאב, אול ליה נדריה, דתו לא מצי לקוימיה: **רבי אוסר**. לכתחלה: אבל אם הביא יצא, דכיון דאמר זה, אינו חייב באחריותו. ואין הלכה כרבי: **הבינוני שבהן הקדש**. אף הבינוני שבהן הקדש. דכי יש לו שנים, הגדול הקדש, שהמקדיש בעין יפה מקדיש ומסתמא הטוב שבהן הקדש, דכתיב (דברים יב) מבחר נדריכם. וכי יש לו שלשה, חוששין אף לבינוני. דלא ידעין אדי מנייהו חל ההקדש, אי אגדול דהוי עין יפה, אי אבינוני דהוי עין יפה לגבי קטן, הלכך תרווייהו אסירי. מיהו לא קרב למזבח אלא חד מנייהו והיכי עביד דלשתרי חד מנייהו, ממתין לבינוני עד שיומם ומחלל אותו אגדול, דממה נפשך, אי אבינוני חל ולא אגדול, הרי נפל בו מום וחללו. ואי אגדול חל מעיקרא, נמצא בינוני חולין מעיקרא: **פירשתי**. איזה מהן, ולא ידעתי איזה הוא: **או שאמר אמר לי אבא**. בשעת מיתתו, אחד משוורי הפרשתי להקדש ואיני יודע על איזה מהן אמר לי: **הגדול שבהן הקדש**. דהיבא דאמר פירשתי, ליבא ספיקא דודאי הגדול פירש:

בדמיהם אָחַד. רַבִּי אוֹסֵר. אֵיל זֶה עוֹלָה, וְנִסְתָּאב, אִם רָצָה יִבְיֵא בְדַמְיֹו כְּבֶשֶׂת. כְּבֶשֶׂת זֶה עוֹלָה וְנִסְתָּאב, אִם רָצָה יִבְיֵא בְדַמְיֹו אֵיל. רַבִּי אוֹסֵר. הָאוֹמֵר אָחַד מִכְּבֶשֶׂי הַקֹּדֶשׁ, וְאָחַד מִשְׁוֹרֵי הַקֹּדֶשׁ, הֵיוּ לוֹ שְׁנַיִם, הַגְּדוֹל שֶׁבֵּהֶן הַקֹּדֶשׁ. שְׁלֹשָׁה, הַבִּינוּנִי שֶׁבֵּהֶן הַקֹּדֶשׁ. פִּרְשְׁתִּי וְאֵינִי יוֹדֵעַ מַה פִּרְשְׁתִּי, אוֹ שְׁאֵמַר, אָמַר לִי אָבָא וְאֵינִי יוֹדֵעַ מַה, הַגְּדוֹל שֶׁבֵּהֶן הַקֹּדֶשׁ:

(10) [If a man said,] “I take upon myself to offer a burnt-offering,” he must offer it in the Temple [in Jerusalem]; and if he offered it in the temple of Honyo, he has not fulfilled his obligation. [The temple of Honyo

was erected in Alexandria, Egypt, by Honyo (son of Shimon the Tzaddik), who had fled from Eretz Yisrael. It was modeled after the Temple in Jerusalem, and the regular system of sacrifices was established there.] [If he said], “I take upon myself to offer a burnt-offering, but I will offer it in the temple of Honyo,” [it is as if he had said “I offer this as a burnt-offering on the condition that I can kill it,]” he must offer it in the Temple [for by his opening words, “I take upon myself to offer a burnt-offering,” he has sanctified it and sanctified animals are not permitted to be slaughtered out of the Temple courtyard]. Yet if he offered it in the temple of Honyo, he has fulfilled his obligation [regarding the vow; however, he incurs the punishment of *karet* for slaughtering outside the Temple courtyard]. Rabbi Shimon says: Such is no burnt-offering [i.e., the animal does not become sanctified at all]. [If a man said,] “I will be a Nazirite,” he must bring his offerings [literally, “he must shave.” This expression is used throughout for the offerings which the Nazirite brings on the completion of his vow when he shaves his head (see Numbers 6:18)] in the Temple; and if he brought them in the temple

רבנו עובדיה מברטנורא

בבית חוניו. בית המקדש שבנה חוניו בנו של שמעון הצדיק באלכסנדריא של מצרים. שכשמת שמעון הצדיק אמר להם, חוניו בני ישמש תחתי, מפני שהיה בקי ורגיל בעבודה יותר משמעי אחיו. ולא קבל עליו חוניו להיות כהן גדול לפי שהיה שמעי אחיו גדול ממנו שתי שנים ומחצה. ונתמנה שמעי כהן גדול תחת אביו. לימים נתקנא חוניו בשמעי אחיו, אמר לו בא ואלמדך סדר עבודה, הלבישו כתונת בד דקה שלובשות הנשים על בשרן ועליה אזור צר קטן והעמידו אצל המזבח, יצא ואמר לאחיו הכהנים ראו מה נדר זה וקיים לאהובתו, אותו היום שאתמנה לכהן גדול, אלבש כתונת שליכי וחגור באזור שליכי. בקשו אחיו הכהנים להרגו. סח להם כל המאורע. בקשו להרוג את חוניו. רץ מפניהם לבית המלך, ועדיין כל הרואה אותו אומר זה הוא, הלך לו לאלכסנדריא של מצרים שהיו בה רבבות מירשאל, ועשה שם מקדש ובנה מזבח והעלה עליו לשם ה'. ועל אותו מזבח נתנבא ישעיה ביום ההוא יהיה מזבח לה' בתוך ארץ מצרים. ועמד הבית ההוא קרוב למתאים שנה ונקרא בית חוניו על שמו. והכל מודים שהקרבתו שהיו קרבים שם אינן קרבן. לפיכך מי שאמר הרי עלי עולה והקריבה שם לא יצא ידי נדרו: שאקריבנה בבית חוניו. נעשה כאומר הרי עלי עולה על מנת שאהרגנה ולא אתחייב באחריותה, הלכך אם הקריבה בבית חוניו יצא ידי נדרו אבל חייב כרת משום שוחט בחוץ, שהרי קרא עליה שם עולה: רבי שמעון אומר אין זו עולה. והרי הוא חולץ

of Honyo, he has not fulfilled his obligation. [If he said,] "I will be a Nazirite, but I will bring my offerings in the temple of Honyo," he must bring them in the Temple; yet, if he brought them in the temple of Honyo, he has fulfilled his obligation. Rabbi Shimon says: Such is not a Nazirite [and may drink wine, etc.]. The priests who ministered in the temple of Honyo were not allowed to minister in the Temple in Jerusalem; and, needless to say, [this is so of priests who ministered to] another matter [a

בבית חוניו, לא יצא. שאגלח בבית חוניו, יגלח במקדש. ואם גלח בבית חוניו, יצא. רבי שמעון אומר, אין זה נזיר. הכהנים ששמשו בבית חוניו, לא ישמשו במקדש בירושלים, ואין צריך לומר לדבר אחר, שנאמר (מלכים ב כג), אך לא יעלו כהני הבמות אל מזבח יי בירושלים כי אם אכלו מצות בתוך אחיהם, הרי הם כבעלי מומין, חולקין ואוכלין, אבל לא מקריבין: יא נאמר בעולת הבהמה אשה ריח ניחוח, (ובעולת העוף אשה ריח ניחוח), ובמנחה אשה ריח ניחוח, ללמד, שאחד המרבה ואחד הממעט, ובלבד שיכון אדם את דעתו לשמים:

euphemism for idolatry], for it is written: "Nevertheless, the priests of the high places came not up to the altar of the Lord in Jerusalem, but they did eat unleavened bread among their brethren." (II Kings 23:9) Thus, they are similar to those that had a blemish (see Leviticus 21:17) in that they are entitled to share and eat [of the consecrated things], but, they are not permitted to offer sacrifices. (11) It is said of the burnt-offerings of cattle, "a fire-offering, [with] a pleasing fragrance [to the Lord]," (Leviticus 1:9), and of the burnt-offerings of birds, "a fire-offering [with] a pleasing fragrance [to the Lord]," (Leviticus 1:17) and of the meal-offering, "a fire-offering [with] a pleasing fragrance [to the Lord]" (Leviticus 2:2), to teach you that it is the same regardless whether a man offers much or little, so long as he directs his heart towards Heaven.

רבנו עובדיה מברטנורא

גמורים. שאין שם הקדש חל עליה כלל כשאמר שאקריבנה בבית חוניו. ואין הלכה כרבי שמעון: ואם גלח בבית חוניו לא יצא. אלא יחזור ויגלח במקדש בירושלים ושם יביא קרבנותיו: שאגלח בבית חוניו אם גלח בבית חוניו. יצא. דהאי גברא שندر בנוזר כדי שיגלח בבית חוניו, לצעורי נפשיה נתכוין ומפני שהיה קרוב לבית חוניו ורחוק מארץ ישראל אמר אי סגי בבית חוניו טרחנא, טפי לא מצינא לאצטעורי, ולא חל שם נזירות עליו אבל נעשה כמי שנשבע שלא לשתות יין עד זמן פלוני: רבי שמעון אומר. אינו נזיר כלל ומותר לשתות יין. ואין הלכה כרבי שמעון: ואין צריך לומר לדבר אחר. אם שמשו לעבודה זרה שלא ישמשו עוד בירושלים: והרי הן כבעלי מומין. שחולקים ואוכלים בקדשים: